האה מחאה שלא בפניו לא תהא annow it would appear that a protest not in his presence should not be a protest.

Overview

רב עוירא asked that if we derive חזקת ג' שנים from שור המועד, then we should also derive that a מחאה שלא בפניו לא תהא מחאה. It would seem that his question is that if the מערער made his מחאה שלא בפניו, it should not be a valid מחאה, and therefore the הזקה should be a proper ¹חוקה. However תוספות is not satisfied with this explanation. One reason may be that if a מחאה שלא בפניו לא הויא , then if the מערער lives in a different city from the מחזיק, he would be required to travel to the s'מחאה city to make a מחאה. This, חוספות maintains, is unreasonable². Another difficulty with this interpretation is (as תוספות later states³) that a העדאה is coming to establish a new חזקה, while a מחאה is coming to retain the present הזקה. We cannot derive one from the other. תוספות therefore chooses a different interpretation of s'תוספות question.

בינו יצחק – The ר"י explained the s'מרא' question as follows:

שור המועד – just as you derive from שור המועד -

ימני - that a חוקה is established in three times –

שור המועד **– let us also derive** from שור המועד an additional lesson –

צריך העדאה לפניו ^{4} עריך מה שור just as by a שור המועד it is required that the warning take place in the presence of the owner; however a warning not in his presence is insufficient to render the ox a מועד –

יה אית ליה – and one does not say that the warning שלא בפניו is adequately publicized -

העדאה שלא בפניו **- and** a העדאה שלא בפניו **should be adequate** because the owner of the ox will hear of the העדאה; we do not assume that, but rather we require a העדאה, because we assume that the owner will not hear the העדאה –

הכי נמי מחאה שלא בפניו - here too by חזקת ג' שנים if it is a מחאה שלא בפניו, if the מערער and מחזיק live far apart –

אית לן למימר – we should similarly assume –

מחזיק – that the מחאה does not have sufficient publicity and the מחזיק will not hear the מחאה –

מערער - and therefore it should not be a חזקה. In a case where the מערער lives in a different place, far from the מקום החזקה, it should not be a חזקה –

 $^{^1}$ This seems to be s'י"ט understanding of the גמרא. גמרא ד"ה אלא, 'דהא אינו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח לקמן אינו צריך לבא בעיר אחרת אינו בייך אלא, 'דהא אינו צריך לבא בעיר אחרת אונו בייר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אינו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אינו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אינו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אינו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אינו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אינו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אינו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אינו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אונו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אונו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אונו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אונו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אונו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אונו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אונו צריך לבא בעיר אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמוכח אונו צריף לביד אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמונה אונו צריף לביד אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמונה אחרת לפני המחזיק ולמחות כדמונה אונו צריף לביד אחרת לפני המחזיק ולמחות ביד אחרת למחות ביד אחרת למחות ביד אחרת למחות ביד אחרת למחות ביד אחרת ביד אום ביד אחרת ביד אחרת ביד אחר

⁴ See הב"ח.

מערער אד ששמע החזקה – even in a case where the מערער heard about the הזקה nevertheless it should still not be considered a חזקה. The reason it should not be a חזקה, is –

כיון דאין קול למחאה – since the objection will have no publicity ^{5} ; the מחזיק will not hear it –

מוחה ^{6} מוחה מועיל אם ^{6} מוחה ^{6} מוחה ^{6} אהרי מהארו ^{6} מוחה ^{6} אתויק מהארו ^{6} אתויק מהארו ^{6} היויק מהארו ^{6} הארויק מהארו ^{7} הארויק מחאה. Therefore since there is no purpose in the מחזיק, there is no reason for the מערער to make a מחאה needs to be made, there can be no מערער. The validity of a חזקה is based on the fact that the מערער did not object. If there is no need (or purpose) to object, there can be no חזקה. The question of the אלא בפניו that if the חזקה is not בפני המערער, it should not be a חזקה (not that it should not be a מחאה and it should be a חזקה).

תוספות anticipates the following question:

החזקה באה לבטל החזקה – and even though that the intent of a a is to nullify the החזקה; as opposed to –

שור המועד - **the warning** by a שור המועד; whose intent is **to substantiate** a new הזקה. How can we derive from שור המועד that just as to establish a חזקה it must only be בפניו , similarly to establish a מחאה it must also be בפניו? Perhaps the rules concerning establishing a חזקה differ from those of establishing a אחאה! When we wish to establish a new חזקה, to change from the previous status, it requires a greater effort (only מחאה); however to establish a חזקה (which will prevent a חזקה from taking effect, and maintaining the present status) that can be accomplished much easier (even שלא בפניו).

5

 $^{^{5}}$ תוספות will point out later that a חזקה שלא בפניו has a greater chance of being heard (by the מערער) than a has a chance of being heard (by the מחזיק).

 $^{^{6}}$ See הגהות הב"ח אות ז.

⁷ This seems to indicate, that תוספות maintains that (even) according to the לימוד משור המועד, the purpose of the מהאה is to weaken the position of the מהאה, by challenging him that since there was a מהאה, then where is your שטר. If the מהאה will not hear the מהאה, the purpose of the מהאה is defeated.

⁸ See 'Thinking it over # 2.

⁹ In the confrontation between the מדויף and the מחזיף, the מדערער (generally) has proof that he was the original owner. The מדערער שטר מחזיף has no שטר. The claim of the מדויף that he bought the field from the מערער is substantiated (only) by the חזיף and the lack of a מערער did not sell the field, why did he not protest? Had the מערער protested, that would have alerted the מחזיף to keep his שטר If however the מחזיף would not have heard the מחאה anyway, what purpose is there in making it? Consequently the חזיף in such an instance is meaningless, for it does not substantiate the claim of the מחזיף.

תוספות responds:

מכל מקום פריך שפיר – nevertheless the question of אלא מעתה מחאה is iustified. תוספות explained previously that by arguing that תוספות לא תהא מהאה שלא בפניו לא תהא מהאה we really intend to say that חזקה שלא בפניו לא תהא חזקה שלא בפניו לימוד Therefore the שור המועד is accurate: in both cases we wish to invalidate a חזקה שלא בפנין. ¹¹

anticipates and addresses another question on his interpretation: If the intention of the גמרא is that we should derive from שור המועד that הזקה שלא בפניו לא תהא חזקה that שור המועד

– מחאה שלא בפניו mention the case of גמרא – מחאה שלא בפניו ולא נקט חזקה – and it did not mention the case of הזקה שלא בפנין; since we are interested to derive that a חוקה שלא בפניו, cannot take effect. The גמרא should have asked that מחאה שלא בפניו לא תהא חזקה instead of מחאה. The same logic that dictates that מחאה will also dictate that מחאה שלא בפניו לא הוי מחאה, will also dictate that חזקה שלא בפניו should not be a הזקה since the מערער does not know about the הזקה, so that he should be מוחה.

מוספות answers:

העדאה נשמעת טפי מהעדאה – because a חזקה is more readily heard than the warning of a שור המועד. The fact that the העדאה of a שור המועד must be בפניו, would not lead us to conclude that a חזקה שלא בפניו is not a חזקה. We could differentiate between them. The owner of the שור may not hear the העדאה of the שור (therefore it is not מועד א will more likely hear of the ^{12} הוקה (therefore it should be a valid חזקה. That is why the מרא cannot ask initially that חזקה שלא בפניו לא תהא חזקה.

ו מערער However the objection of the מערער is not more readily heard than the העדאה of the ¹³שור. Therefore we can compare the two, and argue that just as a העדאה שלא בפנין is invalid (since the owner will not hear it) similarly מחאה שלא בפנין is invalid (for the מחזיק will not hear it). Once, however, that we derive that a מחאה שלא בפנין is not a מחאה, then it follows that a חזקה שלא בפנין is not a חזקה. There can be no הזקה without the need and opportunity of a purposeful מחאה.

מחאה anticipates an additional question: The גמרא when it asks the question that a אלא בפניו should not be a העדאה, just as by a שלא בפניו is not a העדאה is not a העדאה, the גמרא is assuming that the reason why a העדאה שלא בפניו is invalid, is because the owner will not hear of it. Similarly the מהאה which has the same publicity as a העדאה (as just mentioned) will also not be heard. If the גמרא assumes that the מהאה שלא בפנין will not be heard, then -

למיפרך – the same question can be asked without any reference to מחאה שלא בפנין. The גמרא could have simply asked that a מחאה שלא בפנין

¹¹ If the intention of the question אלא מעתה מחאה was that it should not be a מחאה, then there would be a difficulty as just mentioned; however since as תוספות explained, the intention is that there should be no הזקה, then it is similar to שור המועד, in both cases שלא בפניו cannot establish a חזקה.

¹² An absentee owner is continually inquiring as to the status of his fields; therefore he will be aware of any

¹³ In both cases neither the owner of the שור or the purchaser of the field anticipates any difficulties or changes of the present status.

דלא תהא מחאה – that it should not be a valid מחאה; since it cannot be heard by the מחאה שלא בפניו לא תהא מחאה will prove that the question of מחאה שלא בפניו לא תהא מחאה , does not require any support from שור המועד –

בדבנן אליבא דרבנן אליבא בדרבנן will later ask according to the גמרא, who do not derive שור המועד המועד המועד, but rather from מברא מברא. Nevertheless the אמרא asks there that a מהאה שלא בפניו לא תהא מהאה, since it cannot be heard. Why did our גמרא have to resort to compare שור המועד on regards to this question?!

תוספות answers: In truth it was not necessary to depend on שור המועד –

שור המועד – however since we derive שור המועד from שור המועד

מהאה ביהא ליה למיפרך מינה ביהא ליה למיפרך מינה ביהא ליה למיפרך מינה ביהא ליה למיפרך מינה בפניו שלא בפניו we have proof that שלא בפניו אול המועד is invalid.

תוספות continues with the s'גמרא' answer to the question of ר' עוירא:

גמרא אית ליה – and the אית מרא answers: 'Your friend has another friend, etc. In truth –

בין להעדאה בין למחאה בין להעדאה – there is adequate publicity both by a מחאה and מחאה which explains why a מחאה שלא בפניו הויא מחאה

העדאה גרידה – however concerning העדאה itself –

– תורה it is a decree of the – תורה

דאין נעשה מועד – that the ox does not become a מועד –

אלא אם כן מעידים בפניו – unless the witnesses testify in the presence of the owner. However –

even if the owner will become aware through the testimony of a **thousand witnesses**, who will come to the owner and testify – that witnesses **testified in בי"ד concerning your** ox; that he gored three times. Nevertheless since he was not warned personally (in ד"ב to guard his ox he will not be מחוייב בתשלומי מועד amust be בפניו because the owner is not aware; but rather it is a special requirement that he be warned personally by the עדים (בי"ד חו).

<u>Summary</u>

The question 'אלא מעתה מחאה אלא, is that since a העדאה is not a העדאה is not a העדאה is not a העדאה and consequently the חזקה חזקה should not be a מחאה and consequently the שלא בפניו.

Thinking it over

_

¹⁴ לקמן כט,א, ועיי"ש תוס' ד"ה אלא.

- 1. In the previous תוספות there were two ways how to understand the לימוד from שור המועד: A. Three years makes the מוחזק a מחזיק in the field and the מערער is a ^{15} מערער. B. If the מערער did not protest for three years, then he is presumed to give up his rights¹⁶. When the גמרא asks 'אלא מעתה מחאה וכו', which of these two interpretation is the גמרא following?
- 2. מחזיק states that since a מחאה שלא בפניו will not be heard by the מחזיק, there is no point in the ^{17} מהאה. Seemingly there is a point to the מהאה even if the מחזיק does not hear it. It invalidates the proof of the חוקה. We cannot say that if it is the s'מערער field, why did he not protest. The מערער did protest did protest.
- 3. Why is it necessary for תוספות to explain the תירוץ of the גמרא?

 $^{^{15}}$ See תוס' כח,א ד"ה עד. תוס' תוס' כח,ב ד"ה אלא וכו' חזקה. תוס' כח,ב ד"ה אלא וכו' חזקה.

¹⁷ See footnote # 8.

¹⁸ See סוכ"ד אות מג.